

Vytautas Račickas

Vaikai ir mokykla

Ak, tie vaikai! Tikros mokyklos jiems negana. Kieme, po klevu, jie įkuria savąją. Suolai – kartoninės dėžės, rašomoji lenta – medinės sandėliuko durys, skambutis – senas prisukamas žadintuvas.

– Aš būsiu matematikos mokytoja, – sako Giedrė.

– O aš, – kelia ranką Justė, – piešimo! – Jokia mokykla neapsieina be sargienės, – aiškina Karolina. Ji atsisėda ant taburetės prie verandos durų, užsideda močiutės akinius, apsigobia skara. O kai jos rankose atsiranda virbalai, Karolina – kaip iš akies traukta sargienė.

– Aš būsiu mokyklos bibliotekos vedėja, – šypsosi Gabija. Jeigu knygą pradanginsite – mokėsite dešimteriopai! Taip pat aš jus konsultuosiu. Už pinigus, žinoma.

Staiga kieme atsiranda Mikė su Juozapėliu.

– Priimkit ir mus žaisti, – prašo Mikė.

– O kuo jūs norit būti? – klausia mokytoja Giedrė.

– Aš, – sako Mikė, – norėčiau būti mokyklos direktoriumi.

– Gerai, – neprieštarauja Giedrė, – direktoriaus mes kaip tik neturim.

– O aš, – sako Juozapėlis, – būsiu direktoriaus pavaduotojas.

Pagaliau sargienė Karolina paskambina skambučiu – žadintuvu. Tuoj prasidės pirmoji pamoka. Bet mokytoja Giedrė trepteli koja ir griežtai paklausia:

– Ponas direktoriau! O kur mūsų mokiniai?

Visiems belieka tik rankomis skėščioti. Ką bepasakysi. Mokinių tai nėra.

Nė vieno. Nė paties mažiausio mokinio.